

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคม กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด (อ. 024) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 24 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบไปด้วย แผนการสอนโดยใช้กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมจำนวน 8 แผน แผนละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที ผู้วิจัยได้สร้างแผนการสอนตามแนวกิจกรรมการประเมินระดับข้อความ (Discourse Rating Tasks Classroom Activity : Drts) ของ Jin Sook Lee และ Beverly McChesenney (2000) และแบบฝึกหัดประเมินระดับข้อความ 8 แบบฝึกหัดซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคม เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย แบบทดสอบความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษา ที่ปรับปรุงมาจากแบบทดสอบความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาของจุฬารัตน์ธานี (2534) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นที่ .85 และ แบบทดสอบความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษา ของนันทวัน ขุมตันติ (2542) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นที่ .86 สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การหาค่าเฉลี่ย (μ) การหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC+

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนมีคะแนนความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนได้รับการสอนโดยกิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคม
2. นักเรียนมีคะแนนความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนได้รับการสอนโดยกิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคม

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่ควรนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. หลังจากได้รับการสอนโดยกิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคม นักเรียนมีความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมนั้นมีผลทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการทดลองของ Lee และ Mc Chesney (2000, p.167) ซึ่งทำการสังเกตและวิเคราะห์พัฒนาการของนักเรียนจากการบันทึกภาพวิดีโอในขณะที่นักเรียนทำการแสดงบทบาทสมมุติ ผลการทดลองชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ความสามารถในการแสดงออกทางภาษาได้พัฒนาขึ้นอย่างเด่นชัด นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างบรรลุจุดประสงค์ของการสื่อสาร และมีความสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับบริบททางวัฒนธรรมสังคมทุกประการ

จากผลการวิจัยที่กล่าวมานั้น พบว่ากิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรม มีผลทำให้นักเรียนมีความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น อาจเนื่องมาจากปัจจัยสำคัญดังต่อไปนี้

ประการแรก กิจกรรมนี้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมุติ ซึ่งนักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในทักษะการฟัง-พูดอย่างมีอิสระและแสดงออกในการรับบทบาทที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง ทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานกับบทบาทที่ได้รับ และกระตือรือร้นในการแสดงตามบทบาทที่หลากหลายในชั้นการฝึกปฏิบัติ ซึ่งในชั้นนี้นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมุติอันเป็นประเภทหนึ่งของกิจกรรมการละคร วิไลพร ธนสุวรรณ (2538, หน้า 39,46) อธิบายว่า มีผู้ทำการศึกษาถึงผลของกิจกรรมการละครแล้ว พบว่ามีผลทางบวกต่อพัฒนาการทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะทักษะฟัง-พูด ทั้งนี้เพราะเป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งในการฝึกภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กล่าวคือ ในการสนทนานักเรียนจะเป็นทั้งผู้ฟังและผู้พูด นักเรียนไม่เพียงแต่จะตอบสนองด้วยคำพูด พวกเขายังได้ใช้ท่าทาง และการแสดงออกทางสีหน้าอีกด้วย นอกจากนี้ Uc. (1981, p.9) กล่าวถึงการใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมุติว่า ช่วยเพิ่มพูนทักษะด้านการฝึกภาษาที่ใช้ในการสื่อสารจริง เพราะในการแสดงบทบาทสมมุตินักเรียนไม่ได้จำกัดภาษาอยู่เพียงภาษาที่ใช้ในชั้นเรียน

ประการที่สอง กิจกรรมนี้เน้นให้นักเรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับบริบททางวัฒนธรรมสังคม หลังจากที่ถูกฝึกให้นักเรียนวิเคราะห์คุณลักษณะเฉพาะต่าง ๆ ของตัวผู้พูดและผู้ฟัง ไม่ว่าจะเป็นอายุ ตำแหน่ง เพศ ระดับความคุ้นเคย ความเชื่อมั่น รวมถึง

ฉาก (Setting) ของสถานการณ์ต่าง ๆ อันเป็นปัจจัยทางสังคมวิทยา ซึ่งล้วนมีผลต่อการแปรของภาษา (ปราวณี กุลละวณิช และคณะ 2540, หน้า 20) นักเรียนได้นำเอาความเข้าใจในวัฒนธรรมสังคม (Sociocultural Understanding) ที่เกิดขึ้นมาฝึกใช้ระดับของภาษาในการสื่อสารให้เหมาะสมกับบริบทและสถานการณ์ เพราะในการแสดงบทบาทสมมุติของกิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมนั้น นักเรียนได้ทำการปรับคุณลักษณะเฉพาะต่าง ๆ ของผู้ฟังผู้พูดในชั้นการปรับบทละครเพื่อให้เกิดบริบททางวัฒนธรรมสังคมที่หลากหลาย ซึ่งทำให้นักเรียนได้นำตัวภาษาในหน้าที่ทางภาษาเดียวกันแต่มีระดับต่าง ๆ มาใช้ เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทนั้น ๆ ทั้งนี้ อรุณี วิริยะจิตรา (2532, หน้า 156) และสุภัทราอักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 2) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า จุดประสงค์ของการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในปัจจุบันคือการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง-พูด ซึ่งเน้นในด้านการสื่อสารควบคู่ไปกับการสร้างปฏิสัมพันธ์ ดังนั้นการส่งเสริมให้นักเรียนตระหนักว่าในการสนทนานั้น คนเป็นใคร คู่สนทนาของใคร อยู่ที่ไหน และอยู่ในสถานการณ์อะไร เพื่อให้นักเรียนสื่อสารได้อย่างบรรลุเป้าหมาย อีกทั้งยังเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสมด้วย

ประการที่สาม การเรียนโดยกิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคม นักเรียนได้คู่วิถีทัศน์ และฟังเทปบทสนทนา ในชั้นให้ความรู้ ซึ่งนักเรียนได้เรียนรู้ทั้งวงนะภาษา และอวงนะภาษาไปพร้อมกัน นักเรียนเกิดความสนใจอย่างมาก ดังเห็นได้จากในขั้นตอนการฝึกปฏิบัตินั้น นักเรียนได้พยายามเลียนแบบน้ำเสียง สำเนียง ตลอดจนท่าทางไปพร้อมกันอย่างสนุกสนาน และในการจัดระดับข้อความนี้ นักเรียนได้เห็นตัวอย่างภาษาหลายรูปแบบ (Forms) ใช้ในหน้าที่ทางภาษาหนึ่ง ๆ ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในทักษะการฟัง-พูดตามทฤษฎีการรับรู้ภาษาของ Krashen (1983, p.15) กล่าวว่า ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการเรียนภาษาที่สองคือ ได้มาจากการฟังหรือการอ่าน แต่ต้องเป็นสิ่งที่นักเรียนสามารถเข้าใจได้ ความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นหลังจากการได้รับข้อมูลป้อนที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) ทางการฟังมาแล้ว

ประการที่สี่ การเลือกใช้วิถีทัศน์มาเป็นสื่อการสอนของกิจกรรมในขั้นตอนให้ความรู้ นอกจากช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้ในด้านตัวภาษาแล้วยังส่งเสริมเข้าใจในความคิดรวบยอดของสถานการณ์ และรายละเอียดเกี่ยวกับบริบทต่าง ๆ ได้ดีและรวดเร็ว โดยจะเห็นได้ชัดเจนเมื่อนักเรียนดำเนินกิจกรรมในขั้นตอนวิเคราะห์และอภิปราย นักเรียนนำข้อมูลจากการคู่วิถีทัศน์มาทำการวิเคราะห์ในตารางแสดงปัจจัยคุณลักษณะของผู้พูด (Speaker-related factors) และ

ตารางแสดงเนื้อหา (Content-related factors) ได้อย่างรวดเร็ว และชัดเจนมาก สอดคล้องกับ Loneragan (1983, p. 4) ที่กล่าวไว้ว่า วิถีทัศน์นั้นมีส่วนช่วยให้นักเรียนเข้าใจสถานการณ์ และเหตุการณ์ได้อย่างรวดเร็ว สามารถอธิบายทุกแง่มุมของสถานการณ์การสื่อสาร (Communicative Situation) ได้โดยผ่านทางภาพ และเสียง นักเรียนได้เห็นถึงอายุ, เพศ, ความสัมพันธ์, สถานะทางสังคม, การแต่งกาย อารมณ์ และความรู้สึก ของคู่สนทนาได้ ซึ่งช่วยให้นักเรียนเข้าใจระดับความเป็นทางการและไม่เป็นทางการของภาษา

ประการที่ห้า บรรยายภาพในการเรียนการสอนระหว่างครูกับนักเรียนก็เป็นปัจจัยที่สำคัญ ครูต้องไม่สร้างความวิตกกังวลแก่นักเรียน จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูต้องมีลักษณะผ่อนคลายให้ความเป็นกันเอง มีอัธยาศัยดี ยิ้มแย้ม แจ่มใส ต้องคอยให้กำลังใจ ซึ่งเป็น การช่วยลดความวิตกกังวลของนักเรียน และกระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียนในการดำเนิน กิจกรรม ทั้งนี้เพราะกิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมนี้เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการ วิเคราะห์ การแสดงความคิดเห็น และการแสดงออกทางภาษา ดังนั้นครูต้องกระตุ้นให้นักเรียน ที่ขี้อายหรือขาดความมั่นใจเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรม ด้วยท่าทีที่เป็นมิตร และผ่อนคลาย เพื่อ ช่วยพัฒนาความมั่นใจในตนเองของนักเรียน (Wessels, 1997, p.24 อ้างใน วัชรพงษ์ ทองงาม 2541, หน้า 56) และเพื่อให้นักเรียนมีความมั่นใจในการฝึกฝนและไม่กังวลในการแสดงออกทาง ภาษาและท่าทาง ทั้งนี้เพราะความวิตกกังวลนั้นมีความสัมพันธ์ในทางผกผันกันกับการแสดง ออกถึงความสามารถในการใช้ภาษาโดยนักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงจะแสดงออกถึงความสามารถในการใช้ภาษาระดับต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูด (Elain, 1992, p. 26) สอดคล้อง กับ Horwitz และ Cope (1986 อ้างในบุษบา สุวรรณโสภณ, 2539, หน้า 16) กล่าวว่าความ วิตกกังวลนั้นเป็นสาเหตุทำให้เกิดความยุ่งยากในการเรียนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะฟัง-พูด และยังก่อให้เกิดความกลัวในการสื่อสารกับผู้อื่นด้วยภาษาต่างประเทศ

ประการสุดท้าย กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมส่งเสริมให้มีการทำงานร่วมกันใน กลุ่มนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นงานคู่หรืองานกลุ่ม จากการสังเกตในระหว่างที่นักเรียนทำกิจกรรม นักเรียนนั้นมีการถ่ายทอดความรู้ มีการช่วยสอนนักเรียนที่ยังไม่เข้าใจ มีการช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดให้กันและกัน ตลอดจนมีการพูดคุย ปรึกษา แสดงความคิดเห็นในการวางแผนการปรับ บทบาทและในการเขียนบทเพื่อเตรียมแสดงบทบาทสมมุติ จะเห็นได้ว่ายิ่งนักเรียนเรียน โดย กิจกรรมนี้มากขึ้น ก็ยิ่งมีความกล้าในการแสดงความคิดเห็นมากขึ้น และแสดงออกทางภาษาได้ ดีกว่า สอดคล้องกับแนวคิดของนักปรัชญาการศึกษาหลายคน อาทิ John Dewey (as cited in

Trimber, 1985) ที่กล่าวว่า การเรียนคือประสบการณ์ที่เกิดจากการได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ระหว่างนักเรียน มิใช่การเกิดจากการให้เนื้อหาความรู้จากครูฝ่ายเดียว และ Vygotsky (1978 อ้างใน นิธิดา อติภทรนันท์, 2542, หน้า 4) กล่าวว่า การใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการเขียนต่างมีรากฐานมาจากกิจกรรมทางสังคม ดังนั้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนจึงนำมาซึ่ง ปัญญาและสังคมของภาษา

2. หลังจากการเรียนรู้โดยกิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมนั้น พบว่านักเรียน มีความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมช่วยส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาอังกฤษได้

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้ว อาจเนื่องมาจากสาเหตุสำคัญดังต่อไปนี้

ประการแรก การสอนภาษาอังกฤษในรูปแบบกิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคม เป็นการสอนภาษาตามหน้าที่ของภาษา (Functions) ที่หลากหลายไปตามสถานการณ์ อาทิ การแนะนำตัว การขอโทษ การเชื้อเชิญ ซึ่งเอื้อต่อการเลือกเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในชีวิตประจำวัน และวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทั้งที่ใช้คำพูด (Verbal Behavior) และ พฤติกรรมที่ไม่คำพูด (Non Verbal Behavior) รวมถึงความรู้สึก ทศนคติ ค่านิยม โทนเสียง และสิ่งต้องห้าม (Taboos) ของเจ้าของภาษา การดำเนินการสอนในชั้นให้ความรู้ทางภาษา และ ขั้นตอนวิเคราะห์และอภิปราย ซึ่งเป็นการวิเคราะห์และอภิปรายในเรื่องของความแตกต่างทาง ความคิดของเจ้าของภาษาและผู้ที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา จึงเป็นไปด้วยความต่อเนื่อง กลมกลืนโดยการวิเคราะห์เนื้อหาในบริบททางภาษาที่เรียนแล้วจึงทำการสอดแทรกเนื้อหาทาง วัฒนธรรมที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น นักเรียนไม่รู้สึกว่าการเรียนเนื้อหาทางภาษาก่อน แล้วค่อยเริ่มเรียนเนื้อหาทางวัฒนธรรม ทั้งนี้สอดคล้องกับคำแนะนำของ Rubin (1979, p. 23) และ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 48-49) ที่ว่าเพื่อให้การผสมผสานการสอน วัฒนธรรมเป็นไปอย่างราบรื่นนั้น ครูต้องคำนึงถึงการให้ความรู้ทางสังคมภาษาศาสตร์โดยวิธี การให้ความกระจ่างทางบริบท รวมถึงการพิจารณาพฤติกรรมทั้งที่ใช้ทำทาง (Verbal Behavior) และพฤติกรรมที่ไม่ใช้ทำทาง (Non Verbal Behavior) รวมถึงความรู้สึก ค่านิยม ทศนคติ และสิ่งต้องห้าม (Taboos)

ประการที่สอง กิจกรรมนี้ ได้เปิดโอกาสให้ครูได้ใช้การวิเคราะห์ การอธิบายความรู้ และเนื้อหาทางวัฒนธรรม ตลอดจนค่านิยม ความเชื่อ และทัศนคติของเจ้าของภาษา โดย

กิจกรรมนี้ส่งเสริมให้ครูทำการศึกษาเนื้อหาทางวัฒนธรรมอย่างละเอียด โดยครูต้องการสอบถามเจ้าของภาษา ขอคำแนะนำจากผู้รู้ คำนวณจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ อย่างมากมาย เพื่อให้ครูนั้นมีความคิดรวบยอดที่ชัดเจน การสอนเนื้อหาทางวัฒนธรรมเพื่อจะได้ดำเนินไปอย่างถูกต้อง จากการสังเกตพบว่า นักเรียนมีความสนใจ และร่วมกันอภิปรายอย่างกว้างขวางเมื่อทำการสอนในส่วนของเนื้อหาวัฒนธรรมนี้ ซึ่งสอดคล้องกับ วิไลพร ธนสุวรรณ(2537 ,หน้า 88) ที่กล่าวว่า การสอนเนื้อหาทางวัฒนธรรมโดยการอธิบายนั้น จะประสบความสำเร็จได้ต่อเมื่อครูมีความรอบรู้ โดยการศึกษาค้นคว้าความรู้เรื่องวัฒนธรรมที่ต้องการสอนตลอดจน คำอธิบายควรกระชับรัดกุมได้ใจความ นอกจากนี้ River (1968, p.289) ในการสอนเรื่องของวัฒนธรรมที่ครูมีความชัดเจนในเนื้อหาจะช่วยกระตุ้นการเรียนรู้และความสนใจของนักเรียนได้มาก เพราะนักเรียนจะเกิดความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องของวัฒนธรรมมากขึ้น

ประการที่สาม กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมนั้น ได้เสนอเนื้อหาบทเรียนผ่านทาง การดูวิดีโอทัศน์ หรือฟังจากเทปบทสนทนา ซึ่งนับว่าเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนโดยการดึงความสนใจของนักเรียนสู่บริบททางภาษาและวัฒนธรรม อีกทั้งยังเป็นการช่วยเสริมสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้วัฒนธรรมของภาษาต่างประเทศ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532, หน้า 27)

ประการที่สี่ กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคม ได้จัดให้นักเรียนนั้นแสดงบทบาทสมมติซึ่งเป็นประเภทหนึ่งของกิจกรรมการละครกิจกรรมอันเป็นเทคนิคหนึ่งที่น่าสนใจในการสอดแทรกเนื้อหาวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เป็นกิจกรรมที่ได้ฝึกทักษะการสื่อสารและส่งเสริมความเข้าใจอันดีในด้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (วิไลพร ธนสุวรรณ, 2538, หน้า 46) โดยเป็นกิจกรรมที่นักเรียนจะได้แสดงออกซึ่งความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาที่นักเรียนในแต่ละกลุ่มได้ประมวลมาจากเนื้อหาที่ได้ทำการอธิบายของครู การอภิปราย และวิเคราะห์ร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยสังเกตได้จากการแสดงออกของนักเรียนในการแสดงบทบาทสมมติว่า นักเรียนมีพัฒนาการในความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง กล่าวโดยสรุป จากการอภิปรายผลการวิจัยที่ได้มาทั้งหมดข้างต้นนั้น แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคม เป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความสามารถทางทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้นักเรียนสื่อสารได้อย่างเหมาะสม โดยขั้นตอนต่าง ๆ ของกิจกรรมล้วนแต่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในตัวภาษา และวัฒนธรรมทางภาษาของเจ้าของภาษา สามารถวิเคราะห์บริบทของการใช้ภาษา ระดับของภาษาที่เหมาะสมกับบริบทนั้น ๆ ตลอดจนเอื้อให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพและหลากหลาย

ถ้าได้รับการสอนที่ต่อเนื่องจนนักเรียนเกิดทักษะและความชำนาญยิ่งขึ้น นักเรียนจะเป็นผู้ที่สื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างชำนาญ คล่องแคล่ว และเหมาะสมเป็นธรรมชาติสอดคล้องกับบริบทของการสื่อสาร

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการใช้กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 ในการใช้กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคม ครูควรคำนึงถึงการควบคุมชั้นเรียนและการควบคุมเวลา เพราะเมื่อให้นักเรียนทำกิจกรรมการประเมินระดับข้อความและเข้ากลุ่มทำการปรับบทละครแล้วนักเรียนอาจขาดสมาธิ และอาจใช้เวลายาวนานในการคิดปรึกษากันในกลุ่มจึงเสียเวลามากในการดำเนินกิจกรรมในขั้นตอนเหล่านี้

1.2 ครูควรพยายามให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการเสนอความคิด ของตนเอง หรือแสดงความเห็นร่วมกับนักเรียนคนอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมทั้งกิจกรรมอย่างต่อเนื่องและเป็นการดึงความสนใจของนักเรียนให้อยู่ในเนื้อหาที่เรียน ตลอดจนเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้รับเนื้อหาที่ครูสอดแทรกในระหว่างกิจกรรมนั้น

1.3 เพื่อให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในขั้นตอนการแสดงบทบาทสมมุติไม่ว่าจะเป็นกลุ่มของตนหรือกลุ่มของเพื่อน ครูควรจัดกิจกรรมเสริม เช่น ให้นักเรียนที่อยู่ในชั้นพูดหรือเขียนวิจารณ์การแสดงของเพื่อน ให้นักเรียนแข่งขันตอบคำถามที่ครูตั้งขึ้น นอกจากจะเน้นการเพิ่มโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้นแล้ว ยังเป็นการตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนจากเนื้อหาที่เรียนได้อีกด้วย

1.4 เมื่อเริ่มใช้กิจกรรมนี้ นักเรียนอาจจะใช้ภาษาอังกฤษในการเสนอความคิดของตัวเองได้ไม่คล่องแคล่วนัก แต่อย่างไรก็ตาม ครูจะต้องพยายามให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด แต่ต้องมีใช้การบังคับ เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษเมื่อนักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องนักเรียนจะสามารถพัฒนาการพูดเสนอความคิดได้ดีขึ้น

1.5 ในระหว่างที่นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่ม จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำแก่นักเรียน ทั้งนี้นอกจากจะช่วยให้ระยะเวลาในการทำกิจกรรมกระชับขึ้นแล้ว ยังเป็น โอกาสให้ครู ได้สอดแทรกความรู้ให้กับนักเรียนอีกด้วย

1.6 เนื่องจากกิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมจะใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเทปวีดิทัศน์ หรือเทปการสนทนาในการนำเสนอเนื้อหา ซึ่งบางครั้งอาจเกิดปัญหาขัดข้องเช่น ไฟฟ้าดับ หรือ เครื่องเล่นวีดิทัศน์ชำรุดได้ ครูจึงควรจะมีการเตรียมวิธีการนำเสนอเนื้อหาสำรองไว้ในกรณีที่เกิดความขัดข้องดังกล่าว เช่นการเล่านิทานบทสนทนา การเล่าเรื่องประกอบภาพ เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 เนื่องจากกิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมสามารถปรับปรุงให้มีความยากง่ายที่หลากหลายเหมาะกับนักเรียนทุกระดับชั้น จึงควรนำกิจกรรมนี้ไปทดลองใช้กับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับอุดมศึกษา

2.2 ควรศึกษาตัวแปรเพิ่มเติมอื่นๆ ด้วย เช่นทักษะทางสังคม ความมั่นใจในตนเอง แรงจูงใจ หรือทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน และหรือทัศนคติต่อเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2.3 ควรนำเอากิจกรรมนี้ไปทดลองปรับใช้กับการเรียนการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น สเปน หรือฝรั่งเศส เป็นต้น